

EG LUTË

LAPKRITIS * 1998 * NOVEMBER

VOL 49/NR.9

E G L U T Ė

LAPKRITIS / NOVEMBER / 1998 Vol. 49 / Nr. 9

TURINYS

- 1 AČIŲ UŽ KNYGAS, *Liūda Ruglienienė*
- 2 VAIKŲ DĖKINGUMAS, *Leonardas Da Vinčis*
- 4 NEBĖR ATOSTOGŲ, *Danutė Lipčiūtė*
- 4 MEDŽIŲ LAPAI, *Elvyra Babkauskaitė*
- 5 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 8 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 11 VIRGILIJA IR VERONIKA, *Dalia Staniškienė*
- 12 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 15 KAPAI, *Elvyra Babkauskaitė*
- 16 MŪSŲ KŪRYBA
- 20 ŠARKELĖ VARNELĖ, *Kazys Boruta*
- 21 AR ŽINAI?
- 24 EŽIO NAMAI, *Ramutė Skučaitė*
- 27 LIETUVOS KAREIVIS BŪSIU, *Jonas Lapašinskas*
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Pirmas ir ketvirtas viršelis: dail. Laimos Barisaitės

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., (Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

AČIŲ UŽ KNYGAS

Liūda Rugienienė

*Viešpatie, aš esu Tau dėkinga
už visas knygas.*

*Kai būna blogas oras, ypač žiemą,
ir negaliu lauke lakstyti,
aš mėgstu kur nors patogiai
sėdėti ir skaityti.*

*Mintyse keliauju po pasaulį,
dalyvauju nuotykiuose,
jaudinuos...*

Knygas skaitydama, išmokstu.

*Ačiū, Dieve, už knygas,
o ypač už lietuviškas,
nes tik skaitydamas vis daugiau
apie savo tėvų kraštą sužinau.*

Vaikų dėkingumas

Vieną rytą du seni kukučiai, patelė ir patinas, pajuto, kad jau nebepakils iš lizdo. Tanki plėvė užtraukė jiems akis, nors danguje nesimatė nė debesėlio ir diena žadėjo būti saulėta. Bet jie abu regėjo vien tirštas miglas, o jokio daikto įžiūrėti negalėjo. Jie buvo seni ir bejėgiai. Jų sparnų ir uodegos plunksnos buvo nušiuirusios ir aplūžinėjusios nelyginant sausos šakelės. Jėgos jų baigė sekti.

Senukai kukučiai nutarė nebekilti iš lizdo ir drauge laukti paskutinės valandos, kuri netruks ateiti.

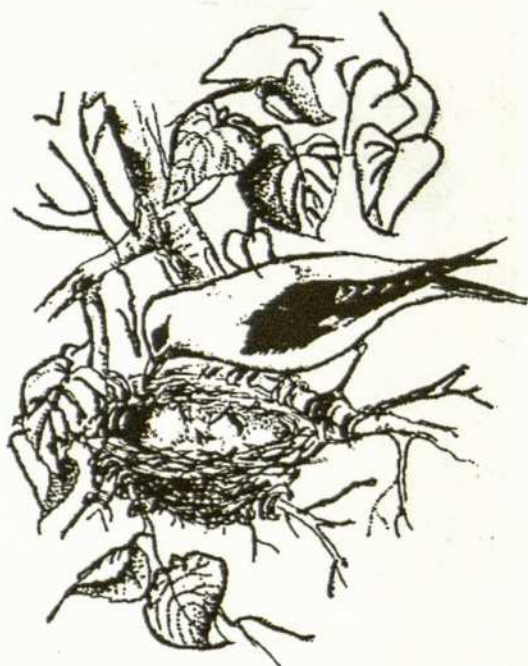
Bet jie apsiriko, atėjo jų vaikai. Iš pradžių pasirodė vienas sūnus, šiaip sau lėkęs pro šalį. Jis pastebėjo, kad seni tėvai nesveikuoja ir sunku jiems vieniems, ir nuskrido pranešti kitiems broliams ir seserims.

Kai susirinko visi jauni kukučiai prie tėvo namų, vienas jų tarė:

— Iš savo tėvų mes gavom didžiausią, neįkainojamą dovaną – gyvybę. Jie mus išmaitino ir užaugino, negailėdami nei jėgų, nei meilės. O dabar, kai abu serga, nebemato ir nebegali patys pramisti, šventa mūsų pareiga – juos gydyti ir slaugyti!

Po tų žodžių visi kaip vienas stojo prie darbo. Kas tuoj pat ėmė sukti naują, šiltesnį lizdą, kas išlėkė gaudyti muselių ir kirminukų, o dar kiti nuskrido į mišką.

Netrukus buvo baigtas naujas lizdas, ir vaikai atsargiai į jį

perkėlė senus tėvus. Norėdami sušildyti, jie uždengė senukus savo sparnais, kaip kad perint paukštė savo kūnu šildo dar neišskilusius paukštyčius. Paskui pagirdė tėvus šaltinio vandeniu, pamaitino ir atsargiai iškedenė susivėlusius pūkus ir senas trapias plunksnas.

Galiausiai parskrido iš miško paskutiniai kukučiai, nešdamiesi snape žolę, gydančią akis. Visi stojo gydyti ligonių stebuklingosios žolės sultimis. Bet šie sveiko pamažu, ir reikėjo didelės kantrybės, reikėjo nuolat būdėti pasikeičiant, kad tėvai nė valandėlės neliktų vieni.

Ir štai išaušo laiminga diena, kai tėvas ir motina atvėrė akis, apsižvalgė ir atpažino visus vaikus. Taip vaikų dėkingumas ir meilė išgydė tėvus, grąžino jiems regėjimą bei stiprybę.

Leonardas Da Vinčis

Rečiau vartojami žodžiai

<i>migla</i>	–	<i>rūkas</i>
<i>nušiurusios</i>	–	<i>negražios išvaizdos</i>
<i>sekti</i>	–	<i>mažėti nykti</i>
<i>pramisti</i>	–	<i>turėti pakankamai maisto</i>
<i>iškedeni</i>	–	<i>sulipusius kuokštus išsklaidyti</i>

NEBÈR ATOSTOGŲ...

Danutė Lipčiūtė

*Rudenėlis! Lapais sninga...
Jau atostogos pradingo!
Kur rytai be žadintuvo?
Laisvos dienos kur pražuvo?*

*Kviečia klasėn jau skambutis,
Sveikina visus: „Labutis“...
Suolai, knygos ir pieštukai:
„Sveiki, grįže, mokinukai!
Iš stovyklų, iš miškų, –
Prašom:
Sėskite prie pamokų!“*

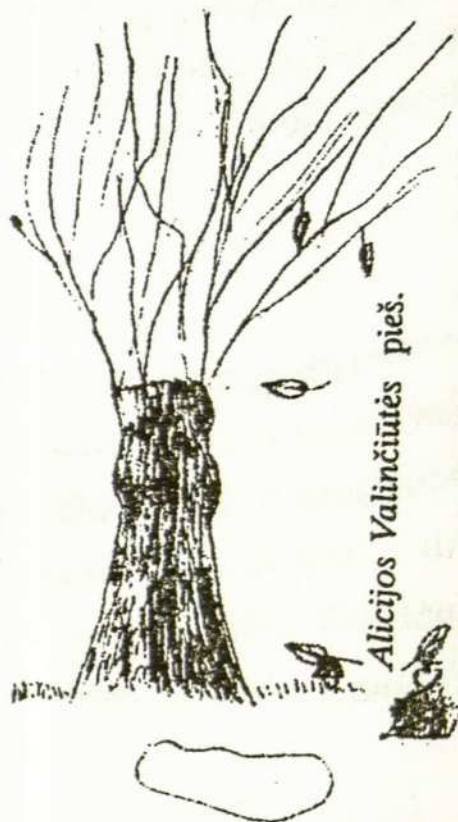
MEDŽIŲ LAPAI

*Vėjas, greitas ir šiurpus,
Mėto margus lapelius.
Vienas lapas žemėn krito,
Kitas laksto jau nuo ryto.*

*O ketvirtas, o ketvirtas,
Margas, didelis ir tvirtas.
Penktas, šeštas – jau toli,
Net pagauti negali.*

*O aštuntas ir septintas
Už tvoros seniai nuvirto.
Visi lapai baigia kristi,
Medžiai rėkia – nuogi liksim.*

*Elvyra Babkauskaitė
Punskas, Lenkija*

IŠ ISTORIJS LOBYNO

KAIP KŪRĖSI LIETUVOS VALSTYBĖ

Penktokas Giedrius, parėjęs iš mokyklos, tuoj prilipo prie tėvelio:

— Šiandien mokytojas pasakojo apie Lietuvos nepriklausomybės paskelbimą. O kaip toliau kūrėsi Lietuvos valstybė? Papasakok.

— Nelengvai, sūnau. Nepriklausomybė, turbūt jau įsidėmėjai, buvo paskelbta 1918 metų vasario 16 dieną, tikras valstybės kūrimasis tada ir prasidėjo. Bet vyko jis labai pamažu, – pradėjo tėvelis. — Kaip tau atrodo, kodėl?

— Todėl, kad Lietuvai reikėjo kariauti, apsiginti nuo visokiausių priešų, – manė Giedrius.

— Tai teisybė, – patvirtino tėvelis. — Bet ne vien todėl buvo sunku. Karas, Vokietijos okupacija labai nuniokojo kraštą, nuskurdino žmones. Visko trūko. Su Vokietijos kariuomene iš Lietuvos pasitraukė ir okupacinė valdžia, o lietuviškų valdžios įstaigų dar nebuvo, jas reikėjo sukurti.

— Tai kas tada valdė kraštą? – vėl įsiterpė Giedrius.

— Dar 1918 metais Lietuvos Valstybės taryba sudarė vyriausybę, o 1919 metais išrinko pirmąjį Lietuvos prezidentą – Antaną Smetoną, bet tik laikinai. Galutinai krašto valdymą sutvarkė 1920 metais išrinktas **Steigiamasis seimas**.

— O kodėl jis steigiamasis? – neatlyžo Giedrius.

— Todėl, kad viską iš naujo turėjo steigti: leisti įstatymus, skirti vyriausybę, steigti valdžios įstaigas, numatyti, kaip kraštas toliau

bus valdomas. 1922 metais buvo priimta **Lietuvos konstitucija** – pagrindinis valstybės įstatymas. Išrinktas prezidentas. Juo tapo Aleksandras Stulginskis. Tais pat metais buvo įvesti savi pinigai – litai, pradėta žemės reforma. Lietuva tapo tikra valstybe. Ją, nors ne iš karto, pripažino dauguma užsienio šalių.

— O kam reikalingas seimas?

— Seimą renka ir įpareigoja visi suaugę Lietuvos piliečiai. Jis leidžia įstatymus, kurių visi privalo laikytis. Kitaip šalyje nebūtų tvarkos, vieni piliečiai galėtų skriausti kitus. Įstatymai nurodo, ko negalima daryti.

— O kam reikalingas prezidentas?

— Prezidentas ir vyriausybė – seimo nutarimų vykdytojai. Jie žiūri, kad visi piliečiai laikytųsi įstatymų. Ką gali daryti seimas, prezidentas ir vyriausybė, kokias jie turi teises ir pareigas, nustato konstitucija.

— Ar Lietuva turėjo tik tuos du prezidentus – Smetoną ir Stulginskį? – dar paklausė Giedrius.

— Ne. 1926 m. prezidentu buvo išrinktas Kazys Grinius, o po to juo vėl buvo Smetona, – paaiškino tėvelis.

*Lietuvos Respublikos Prezidentas
Valdas Adamkus*

Nuotr. V. Kučo

VYTAUTAS DIDYSIS

Karaliaus Mindaugo lituanistinės mokyklos mokiniai

Vytautas Didysis buvo labai galingas ir labai geras valdovas. Jis buvo Karaliaus Gedimino anūkas. Vytautas Didysis gimė Trakuose. Kai Vytautas Didysis valdė Lietuvą, jis užėmė plotą nuo Baltijos iki Juodosios Jūros. Jis kariavo Žalgirio Mūšyje ir nugalėjo Kryžiuočių ordiną. Jis Vilniuje įkūrė pirmąsias šalyje mokyklas. Vytautas Didysis turėjo būti karūnuotas Lietuvos karaliumi, bet nesulaukęs karūnavimo, jis mirė.

Sigitas Rimkus, 3 sk.

Vytautas Didysis buvo Lietuvos kunigaikštis. Jisai buvo labai geras ir daug padėjo Lietuvai. Vytauto tėvas buvo Kęstutis. Vytauto dėdė buvo Algirdas, o pusbrolis, Jogaila. Jogaila nesutiko su Vytautu. Vytautas priėmė krikštą. Vytautas kariavo Žalgirio Mūšyje. Vytautas laimėjo tą mūšį ir pasirašė taikos raštą. Kai jam pirmą kartą karūną vežė, lenkai ją pavogė, o prieš atvežant antrą kart, Vytautas mirė. Lietuva, Vytauto laikais turėjo daugiau žemių negu bet kuris kitas Europos kraštas.

Vytas Bradūnas, 6 sk.

Vytautas buvo griežtas, bet teisingas Lietuvos valdovas. Jis norėjo Lietuvą padaryti galingą ir nepriklausomą valstybę. Vytautas vadovavo Žalgirio mūšiui. Po šio mūšio Kryžiuočiai daugiau nepuolė Lietuvos, nes jie buvo sutriuškinti. Po to Lietuva pradėjo stiprėti. Už didelius nuopelnus, Vytautas buvo pavadintas „Didžiuoju“.

Ir dabar Lietuvoje yra Vytauto Didžiojo vardu pavadintas universitetas.

Mantas Vidutis, 3 sk.

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

LAPĖS IR GERVĖS VAIŠĖS

Kazys Boruta

Lapė su gerve kartą kažkur susikūmavo ir susidraugavo. Pakvietė lapė gervę pas save į viešnagę.

Gervė mielai sutiko ir ilgai netrukus – plast plast ir nuskrido per balas į viešnagę pas kūmutę lapę.

Lapė viešnia labai apsidžiaugė, išvirė košės iš beržo tošies, ištepė lėkštę ir viešnią kviečia:

— Prašau, kūmute, nesididžiuoti – pasigardžiuoti.

Gervė snapu bakst bakst į lėkštę ir atsibadė nosį, visai neparagavus košės, o lapė liežuvio lyžt lyžt, visą košę išlaižė iš lėkštės ir klausia:

— Ar geros mano vaišės?

— Labai puikios! – atsakė gervė. — Dabar prašyčiau mane aplankyti.

Padėkojo gervė lapėi už vaišes ir išėjo atgal – šlep tep – per balas namo. Tik nuo tokių vaišių, kad badu neišgaištų, gervė pakeliui gaudė ir rijo varles.

Po kiek laiko lapė atbrido per balas pas gervę į vaišes. Brisdama uodegą sušlapo ir labai išalko. Bet sau tarė – svečiuose pasivaišinsiu ir uodegą išsidžiovinsiu. Pagaliau pas gervę atvyko ir neapsiriko.

Gervė apsidžiaugė viešnia, pastatė ant stalo ąsotį šiupinio, iš balų mutinio ir sako:

— Prašau, kūmute, nepasididžiuoti ir pasigardžiuoti.

Lapė ir šiaip sukosi, ir taip sukosi apie ąsotį, bet niekaip negali įkišti nosies, – toks ąsočio siauras kaklas! O gervė įkišo snapą ir tik

ryja, tik lesa žuvis ir varles! Prisirijo, prilesė ir lapę klausia:

— Kaip tau mano vaišės, kūmute mieliausia?

— Puikiausios! – atsakė lapė. — Tik nežinau, kaip po tokių vaišių namo bepareisiu. Apsvaigo galva, šlapia uodega, dar balose paklysiu ir kur nugrimsiu. Ar negalėtum, kūmute, mane pamokyti skraidyti? Aš po padanges paskraidyčiau ir uodegą išsidžiovinčiau.

— Mielai, – sutiko gervė. — Galiu išnešti tave aukštai, o tu paskui uodegą išskleisi, paskraidysi, uodegą išsidžiovinsi ir ant žemės nusileisi.

Paėmė gervė lapę už sprando – plast plast ir iškilo į padangę. Nuskrido ligi debesų ir paleido lapę. Lapė vos spėjo uodegą išskleisti ir gal būtų kiek paskraidžiusi, bet ta galva žemyn smuko kaip plaktukas, ir lapė tiesiai į žemę nērė.

Gervė paskui lėkė ir rėkė:

— Lapute kūmute, paužulniau, atsargiau, galvos nenuleisk, uodegą išskleisk, skrisk lėčiau!

Bet lapė neklausė, pro ausis vėjas kaukė, ir ji tiesiai į žemę nērė.

O paskui gervė lėkė ir rėkė:

— Atsargiau! Leiskis paužulniau! Žiūrėk – čia kelmas, ten akmuo, o šalia akėčios, kad neužkliūtum ir nesusikultum!

Bet lapė nenugirdo ir tiesiai į akėčias skrido. Gerai dar, kad

kūlvirtais netoli žemės apsivertė, tai uodega užkliuvo už akėčių, šonu atsimušė į kelmą, galva atsirėmė į akmenį.

Nukrito lapė ir guli, akis išvertus, į dangų žiūri ir uodegos nepajudina.

Atskrido gervė ir klausia:

— Na, kaip kūmute, ar gera skristi?

— Gera skristi, – atsakė lapė, vos atgaudama kvapą, — tik bloga kristi.

— Tai kam manęs neklausei! Reikėjo paužulniau, atsargiau, – prikišo gervė.

— Gerai, kad tavęs neklausiau, – atsiduso lapė, — tai uodega už akėčių užkliuvau ir susilaikiau, – nors uodegą suplėšiau į akėčias, bet užtat šonu atsirėmiau į kelmą, – nors išsilaužiau du šonkaulius, bet užtat galva atsirėmiau į akmenį, – nors galvą prasiskėliau, bet vis dėlto išėjo geriau, negu tikėjausi: kiauriai žemę neprasmegau!

— Tai jau! – tarė gervė. — Kiek aš skraidau, o nė karto kiaurai žemę neprasmegau.

Tai tarusi, gervė plast ir nuskrido.

O lapė, jei gyva liko, tai daugiau pas gervę į viešnagę nesilankė ir skraidyti nebandė.

Virgilija ir Veronika

Dalia Staniškienė

Aš esu Virgilija,
Man jau metai trys!
Gaunu jau EGLUTĘ
Gražią paskaityti!

Ieškau ten aš Kovo –
Jis stovykloj buvo!
Ir Julytės veido –
Kur jina pražuvo?!

Surandu zuikutį
Ir darželio gėlę,
O tėtė paskaito
Gražią pasakėlę.

Ir eilėraštuką
Mamytė pamokė,
O dainelę naują
Stovykloj išmokau.

O mano sesytė –
Jos vardas Veronika –
Dar labai mažytė,
Dar dainuot nemoka.

Ji dar nesupranta,
Kas yra EGLUTĖ
Ir kartais „dūduoja“,
Kai tyliai reik' būti...

Mes Veronikyte
Visi labai mylim.
Aš ją pabučiuoju
Ir ji tuoj nutyla.

O kai aš išmoksiu
EGLUTĘ skaityti,
Tada paskaitysiu
Ir Veronikytei!

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

MOTINOS ŠYPSENA

Legenda

Vieną kartą Dievas pasišaukė pas save tris angelus ir tarė:

— Skriskite žemėn ir raskite patį gražiausią dalyką. Radę atneškite man parodyti, kad galėčiau savo kūrybos vaisium pasidžiaugti.

Gavę įsakymą, angelai išskrido. Ilgai skraidė po pačias gražiausias žemės vietas. Daug gražių dalykų matė, ir buvo labai sunku patį gražiausią išrinkti.

Pirmasis angelas pavargęs anksti nuėjo miegoti. Rytą pabudęs skrido virš didelės žydinčios pievos. Saulė buvo vos tik patekėjusi. Rasos lašeliai blizgėjo vaivorykštės spalvomis. Angelas sustojo ir ilgai grožėjosi šiuo vaizdu. Iš tikrųjų, kas galėtų būti gražesnio už šį rasos lašelį. Atsargiai paėmė vieną lašelį ir nuskrido į dangų. Juo arčiau dangaus, juo lašelis mažėjo. Kai atskrido pas Dievo sostą, rasos lašelis buvo išnykęs – išgaravęs. Jis viską papasakojo Dievui ir labai atsiprašė už nepavykusią kelionę.

<i>kūrybos vaisium</i>	–	<i>„creation“</i>
<i>grožėjosi</i>	–	<i>džiaugėsi gražumu</i>
<i>nepavykusią</i>	–	<i>nepasisekusią</i>
<i>žavesnis</i>	–	<i>patrauklus, viliojantis</i>
<i>begalinė</i>	–	<i>be galo</i>

Antrasis angelas, visur apskraidęs, sustojo prie gėlių. Kas gali būti gražesnio už gėles! Tik lieka pasirinkti pačią gražiausią. O tai padaryti nelengva. Pagaliau nusprendė, kad visų gėlių karalienė bus rožė. Parinkęs gražiausią nuskynė ir nuskrido į dangų. Linksmas susitiko Dievą. Ištraukė iš po balto rūbo raudoną rožę. O nelaimė! Žiedo lapeliai nuvytę, pajuodavę. Nusiminė ir antrasis angelas po didelio nepasisekimo. Dabar Dievas nekantriai laukė trečiojo angelo.

Nelengva buvo ir trečiajam išsirinkti ką nors gražiausio. Pavargęs nusileido vienoje pievoje prie upelio.

Ten žaidė mamytė su savo maža dukrele. Jos abi buvo labai linksmos ir laimingos. Angelas stebėjo motinos veidą. Juo ilgiau žiūrėjo, juo jis atrodė gražesnis, žavesnis. Jos meilė dukrelei buvo begalinė, ir toji laimė, kaip šviesi saulė, spindėjo jos gražiame veide. Ilgiau nelaukė angelas, paėmė motinos šypseną ir nuskrido į dangų. Jo laukė Dievas ir abu angelai. Kai pasirodė danguje trečiasis angelas ir atidavė Dievui motinos šypseną. Dievas labai apsidžiaugė:

— Ačiū, gerasis angele, Tu radai patį gražiausią dalyką, koks tik gali būti žemėje. Motinos meilė neišgaruoja, kaip rasos lašas, nenuvysta, kaip gėlės žiedas. Jos nepakanda nei žiemos šaltis: jos nesunaikina nei stipri audra; jos nesudegina nei karšti spinduliai. Ji visada tokia pat, kol plaka krūtinėje jos širdis! – baigė Dievas.

nepakanda – nenušaldo

Seniai seniai

Prisimink šią lietuvių sakmę.

Kažkada žemėje buvę labai tamsu. Vien naktis ir naktis. Ir tada vienas sumanus kalvis nukalė Saulę. Ir pakabino ją danguje.

Žmonės Saulę labai gerbė, mylėjo. Rytais jai dainavo:

Aušta Aušrelė kaip gelumbėlė,

Teka Saulelė kaip ritulėlis.

Vakarais meldėsi:

Dienužę vargstant, vakaro sulaukus –

Saulyte močiute, pastiprink mus.

Paslaptingas žmonėms buvo ir Mėnulis. Jie pastebėjo, kad šis dangaus kūnas keičiasi: čia šviečia pilnatis, čia – lyg pjautuvas pakibęs danguje... Mėnulį vadino dievaičiu, karalaičiu. Ypač garbino jauną Mėnulį, jam meldėsi:

Karaliau, karalaiti, dangaus dievaiti,

Tau aukso karūna,

Man – sveikata.

Garbindami Saulę ir Mėnulį, mūsų protėviai jų atvaizdais puošė kryžius, koplytstulpius, verpstes, stogastulpius, kraičių skrynias, jais margino margučius, audinius...

VÉLINÈS

Mirusiųjų pagerbimo šventė

Vėlinės švenčiamos lapkričio antrąją dieną. Ši šventė nepanaši į kitas šventes. Tą dieną niekas nesidžiaugia, nesilinksmina. Mirusius gimines, artimuosius, žymius tautos žmones pagerbiame tyliai, susikaupe. Per Vėlines žmonės tvarko, puošia kapus. Visose Lietuvos kapinėse ir kapinaitėse išsižiebia tūkstančiai žvakelių. Senovės lietuvių mirusiųjų pagerbimo šventė vadinosi Ilgės. Ji buvo švenčiama rudeni, nuėmus derlių, kapinėse ir namuose. Žmonės vaišindavosi, minėdavo mirusiuosius. Vėlėms taip pat padėdavo maisto, nuliūdavo gėrimo.

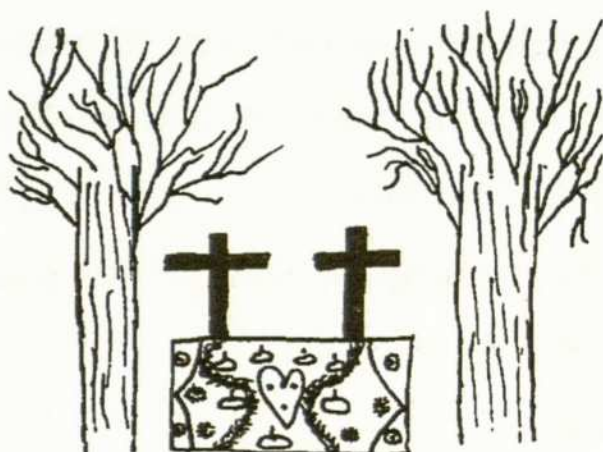
+ +

Kapai

Jau žvakutės žiba,
Chrizantemos žydi.
Visi žmonės lanko
Artimų kapus.

*Jie rožančių kalba,
Verkia ir apmąsto,
Kaip gyventi gera
Buvo žemėje kartu.*

*Elvyra Babkauskaitė
Punskas, Lenkija*

Birutės Baguckaitės pieš.

+ +

Lapkričio pirmoji – tai Visų šventųjų diena. Šią dieną kiekvienas prisimena mirusius savo artimuosius, pažįstamus bei draugus. Aplanko jų kapus ir uždega žvakeles.

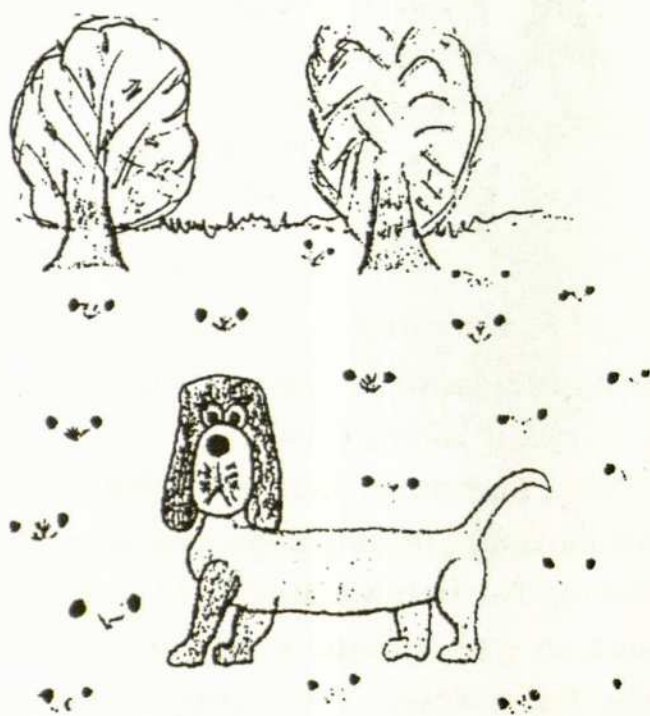
Mūsų šeimoje ši diena ypatinga. Kasmet einame į kapines ir užžlebiamė ant mirusių giminių kapų žvakutes. Tą dieną pas mus privažiuoja daug svečių. Tai nebūna linksmas susitikimas kaip per kitas šventes. Šis vakaras – tai prisiminimų vakaras. Seneliai ir dėdės įdomiai pasakoja apie šiame krašte gyvenusius ir dabar dar tebegyvenančius žmones.

Alicija Malinauskaitė

MŪSŲ KŪRYBA

SKUPERIS – GERIAUSIAS DRAUGAS!

Gražioje sodyboje, netoli miško, prie ežero kranto gyveno girininko šeima. Jie turėjo vieną dukrą ir daug įvairių gyvūnų: šunį Skuperį, kačiuką Tūzą, karvę Margę, arklių Širmą, avių pulką ir ožką Grošką. Visi kartu gyveno labai draugiškai. Barbora buvo labai gera, nuolatos padėdavo savo tėveliams tvarkytis namuose. Ji labai mylėjo visus gyvūnus, o ypač šunį Skuperį, kuris visada norėjo būti šalia jos. Buvo graži vasaros diena ir mergaitė nutarė eiti pasivaikščioti į mišką. Miškas visada buvo pilnas visokių gėrybių ir nuotykių. Kartu su ja ėjo Skuperis. Jis buvo didelis juodas medžio-klinis šuo. Jo akys buvo didelės ir rudos, ausys kabojo nutįsę žemyn. Jas buvo labai švelnios. Skuperio

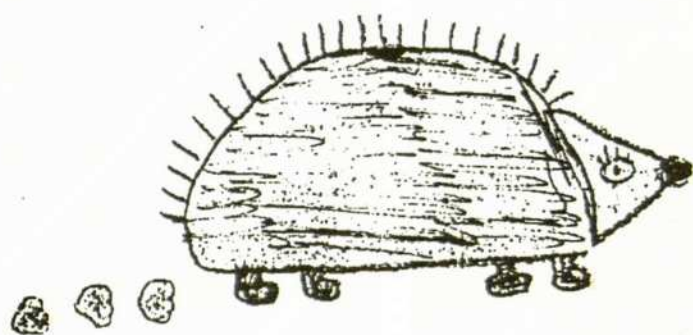

nosis buvo didelė ir visada šlapia. Skuperis labai mėgo mišką, nes galėjo susitikti daugybę įvairiausių gyvūnų. Eidama mišku, Barbora labai apsidžiaugė pamačiusi daugybę prinokusių didžiulių uogų. Tai buvo raudonskruostės žemuogės ir mėlynakės didžiulių mėlynių uogos. Jos buvo labai skanios ir kvapnios. Mergaitė pradėjo jas rinkti į mažą pintą krepšėlį. Skuperis taip pat nepasididžiuodamas ėdė mėlynės nuo žalių šakelių. Paukščiai čiulbėjo visokiausiais balsais. Beringdama uogas ji pastebėjo, kad kažkas juda tarp uogų lapelių. Ji praskleidusi lapelius pamatė ilgą, dryžuotą gyvatę. Akimirksniu ji išsigando, tačiau žinojo, kad negalima liesti, nes gali būti pavojinga. Pajutęs kad mergaitei gresia kažkas negero, Skuperis tuoj pat pribėgo šalia jos ir savo urzgimu gąsdino gyvatę, kuri turėjo grįžti atgal į savo požeminį urvą.

Mergaitė apsikabinusi Skuperį labai džiaugėsi, kad jis jai padėjo išvenkti susidūrimą su gyvate. Todėl ji uogavo toliau. Pamačiusi gražų didelį kelmą ji prisiminė, kad turi pietums bandelių. Skuperiui ji turėjo kaulą. Atsisėdusi ant kelmo ji išsitraukė bandeles ir kaulą šuniui. Pajutęs kaulo kvapą iš toli, Skuperis

pribėgo prie jos ir atsisėdo šalia. Abu skaniai valgė savo pietus, bet staiga kažkas krūmuose subaltavo. Tai buvo kiškio uodega. Matyt kiškiui taip pat buvo labai malonus bandelių kvapas. Skuperis, kaip tikras medžiotojas, pradėjo vaikytis vargšą trumpą uodegį kiškutį. Bet kiškis buvo kur kas greitesnis negu Skuperis. Pavargęs Skuperis grįžo atgal prie kelmo ir jie, rinkdami uogas keliavo toliau gilyn į mišką. Beuogaudama mergaitė pamatė nedidelį kalną apaugusį krūmais ir gražiomis laukinėmis pievų gėlėmis. Jai labai patiko įvairiaspalviai žiedai ir įvairūs jų kvapas. Atsigulusi pailsėti ir pasvajoti gražioje pievoje tarp gėlių, ji pamatė virš jos galvos plaukiančius didžiulius baltus debesis. Skuperis pamatė besiritantį nuo kalno ežį ir pradėjo loti. Barbora tuoj jį pasišaukė prie savęs ir ežys galėjo

keliauti toliau. Buvo smagu ir laikas bėgo labai greitai. Ji net nepastebėjo, kaip atėjo vakaras. Jie pasuko namų link. Pradėjusi eiti atgal, Barbora suprato, kad yra

nuklydusi nuo žinomo jai į namus takelio. Vakarėjo. Paukščiai skrido į savo lizdus. Kregždutės jau nebeskraidė aplink ir darėsi vis tamsiau. Barborai pasidarė labai neramu, kad ji nesuranda

kelio į namus. Staiga prieš jos akis prašuoliavo didžiulė stirna. Baikšti stirna atrodė labai išsigandusi. Ji lėkė dideliu greičiu. Mergaitė net nenujautė, kad stirną vejasi plėšrusis vilkas. Ir štai jis didžiuliais šuoliais atbėga link Barboros ir Skuperio. Šuo pajuto didelį pavojų ir dar, vilkui nespėjus pribėgti prie mergaitės, ištikimas draugas užtvėrė jam kelią ir stojo į kovą su vilku. Šuo, turėdamas stiprius ir aštrius dantis, greitai patiesė ant žemės išalkusį ir pabėgusį vilką. Atsikėlęs vilkas, šlubuodamas ir urgzdamas, dingo miško tankmėje. Mergaitė, stebėjusi šią kovą, stovėjo nejudėdama lyg būtų suakmenėjusi, ir tik ištikimo draugo Skuperio švelnus prisilietimas buvo lyg ženklas, kad viskas baigėsi gerai. Barbora priklaupusi ant žolės ir apkabino jo švelnią galvą ir didelio džiaugsmo apimta ji pabučiavo į jo visada drėgną nosį. Atsistojusi ir gerai apsidairiusi, Barbora pamatė tą pačią miško laukymę, kurioje jie rinko uogas. Tada ji suprato, kad jie, apkeliavę didelį ratą miške, vėl sugrįžo į tą pačią vietą. Mergaitė tekina nubėgo palaukėn. Namuose jos laukė tėveliai ir paruošta vakarienė: šviežias pienas ir šiltos bandelės. Skuperis išdidžiai pakelta aukštyn galva bėgo šalia. Jis jautėsi Barboros geriausias draugas – juk jis nugalėjo vilką ir išgelbėjo mergaitės gyvybę.

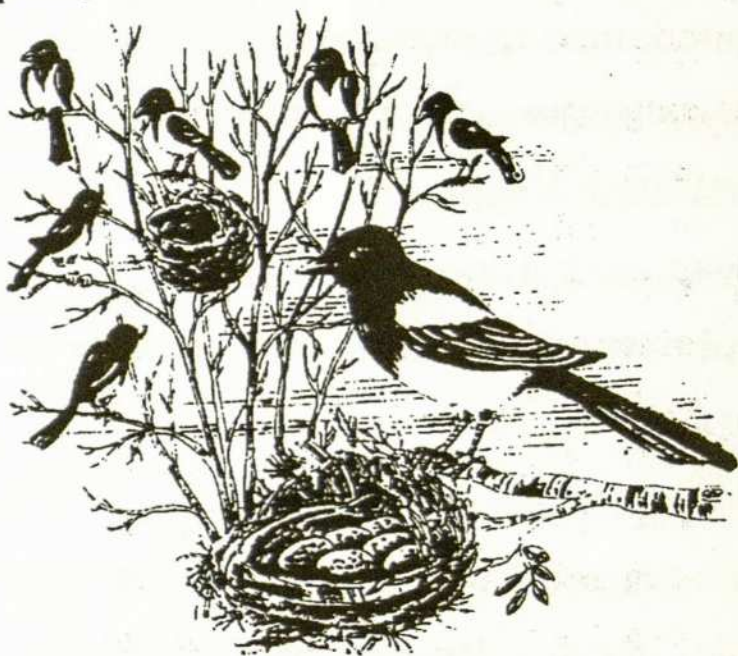
Agnė Majorovaitė, 7 sk.

Šv. Kazimiero lit. mokykla, Clevelande

ŠARKELĖ VARNELĖ

Kazys Boruta

— Šarkele varnele,
keli tavo vaikeliai?
— Nežinau, neskaičiau,
jei tu nori – suskaityk
ir kitiems pasakyk:
— Du namuos, du kapuos,
du duoną raiko,
du pinigus skaito.
Du sėja, du akėja,
du tvorą tveria,
du dirvonus aria.
Du guli, du kulia,
du grūdus paiso,
du ant stogo švaistos.
Du medžioja,
du žvejoja,
du pražuvo miške,
du prigėrė ežere,
du ant kranto rauda,
o man širdį skauda.
Pabandyk – suskaityk,
kiek jų buvo, kiek jų žuvo,
kiek gyvų dar liko,
gerų darbininkų?

AR ŽINAI?

KRYŽIASNAPIAI

Gediminas Izokas

Viename miške gyveno dailūs paukščiukai kryžiasnapiai. Jie, kaip ir visi sparnuočiai, norėjo turėti mažų vaikučių, todėl anksti pavasarį eglutėje susinešė lizdelį, patelė padėjo keturis kiaušinius ir ėmė juos šildyti. Tupėjo, tupėjo, kol išalko. Tada purpt iš lizdelio ir nuskrido kokio nors lesalo susirasti.

Kai tik paukštytė paliko lizdelį, atskrido medšarkė ir visus kiaušinėlius išgėrė. Kryžiasnapė grįžusi savo lizdelyje rado tik kiaušinėlių lukštus. Tais metais kryžiasnapių porelė liko be vaikučių.

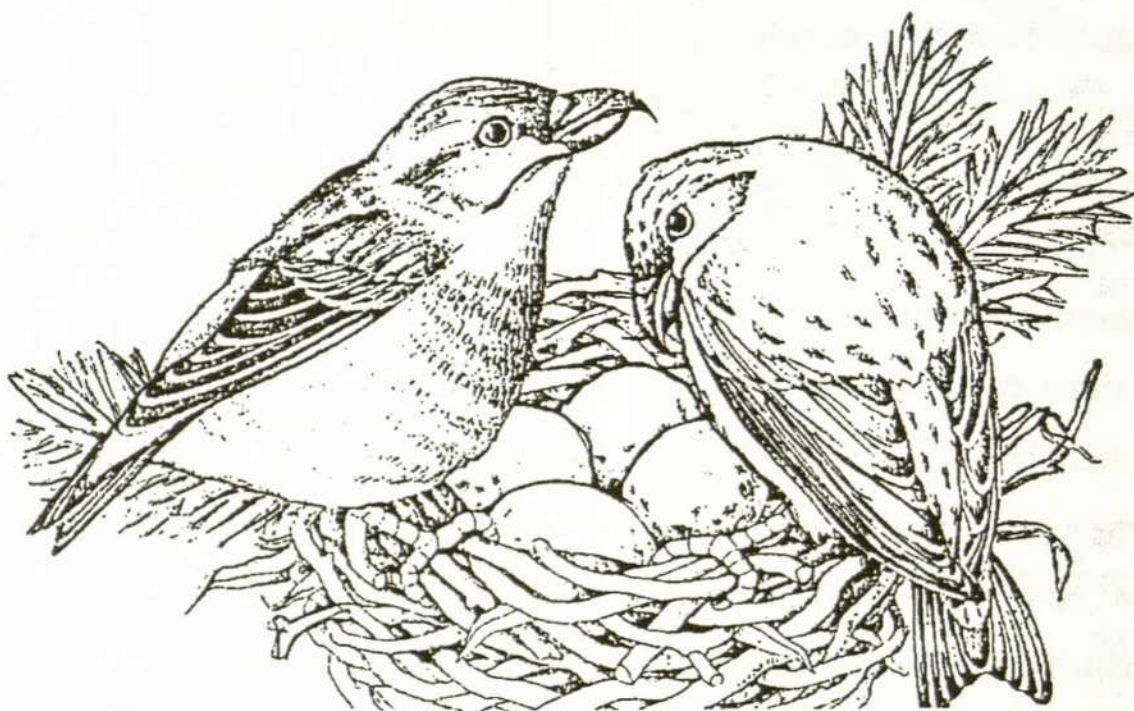
Kitų metų pavasarį kryžiasnapių porelė lizdelį susisuko labai aukštoje pušyje ir paslėpė tarp šakų. Padėjo kiaušinėlius ir išperėjo mažus vaikučius. Tėvai jais labai džiaugėsi – atsigrozėti negalėjo. Bet sykį porelė nuskrido į miško aikštelę palesti, žadėjo greitai grįžti. O tuo metu virš aukštų medžių skrido paukštvanagis ir pamatė kryžiasnapio vaikučius...

Sunku ir aprašyti, kaip liūdėjo kryžiasnapiai, radę lizdelyje tik plunksnes. Ir tais metais jie liko be vaikučių.

Praėjo dar metai, paukščiai sugrįžo iš dausų, čiulbėjo ir gūžteles suko. Kryžiasnapių porelė irgi susinešė lizdelį. Ir jau dabar vienu kiaušinėlių niekada nepaliko. Kai patelė lekia palesti, ant kiaušinėlių

tupi patinėlis.

Bet kartą aukštame medyje užkukavo gegutės patinėlis. Jis tyčia taip aukštai tupėdamas kukavo, norėjo, kad visi paukščiai jį matytų. O paukščiai labai nemėgo gegučių, nes jos ne sykį buvo jų mažus vaikučius ir net suaugusius paukščius nuskriaudusios. Išgirdę arti kukuojant gegutės patinėlį, visi paukščiai iš visų miško kampų pakilo ir ėmė jį baidyti, šaukti ir net snapais praskrisdami kapoti. Neatsilaikė ir kryžiasnapio patelė, pakilo nuo kiaušinėlių ir nuskrido padėti savo bičiuliams gegutę nuo medžio nuvyti. O tuo metu tyliai į kryžiasnapio lizdelį gegutės patelė atnešė savo kiaušinėlį ir padėjo. Paukščiai tą patinėlį nuvijo, o kryžiasnapio patelė nesuprato, kad jos lizdelyje dabar vienu kiaušinėliu daugiau. Nieko neįtardama, ji toliau šildė juos savo kūneliu. Po poros savaičių išskilo paukščiukai – tikri balto pūko kamuoliukai. Gegužiukas augo iš visų greičiausiai, nes buvo labai ėdrus, visada laikė gerklę pražiojęs. Nors kryžiasnapiai jį daugiausia

lesino, tačiau jis vis jautė alkį. Kai jau gerai sutvirtėjo, norėdamas, kad jam visas atneštas maistas liktų, atsigulė aukštiekninkas ir kojomis išspyrė iš lizdelio visus kryžiasnapio vaikučius. Jie nukrito žemėn ir užsimušė. Sugrįžusi su lesalu paukštelė nesuprato, kas čia įvyko. Ji net nepagalvojo, kad tai galėjo padaryti gegužiukas. Paliūdėjo kelias dienas, o paskui apsiramino. Manydama, kad gegužiukas jos vaikas, džiaugėsi, kad nors vienas liko. Kai gegužiukas užaugo toks didelis, kad lizde netilpo, jis tupėjo prie lizdo ant šakos. Kryžiasnapio patelė nepasiekė jo snapo, todėl tūpė jam ant galvos ir kišo vikšrelius pro snapo šoną.

Kai gegužiukas užaugo ir pats galėjo susirasti maisto, kryžiasnapiai jį paliko. Dabar jie suprato, kad tai ne jų vaikas. Jis buvo raibas ir visai nepanašus į kryžiasnapius.

Mato kryžiasnapiai, kad pavasarį jiems nesiseka vaikų išsiauginti. Tada jie sumanė jų turėti žiemą, per pačius šalčius, kai plėšrieji paukščiai ir gegutės išskridę į šiltuosius kraštus. Kaip sugalvojo, taip ir padarė: eglėje iš pernykščių žolių, šapelių, lapų susirentė lizdelį ir sausio mėnesį, kai spirgino šaltukas, padėjo tris kiaušinėlius. Ant jų nuolat tupėjo čia vienas, čia kitas iš tėvų. Kryžiasnapiai žiemą ne tik lizdelį susikrovė, vaikučius perėjo, bet ir labai gražiai giedojo.

Kai iš kiaušinėlių išsirito maži paukščiukai, juos šildė ir lesino eglės sėklutėmis. O sėklutes iš kankorėžių išlukštendavo įkišę sukryžmintą snapelį. Praskečia žvynelius, ir sėklutės pačios jiems į gerklę byra. Užtat žmonės juos ir vadina egliniais kryžiasnapiais.

Dabar visi egliniai kryžiasnapiai beveik visuomet peri tik žiemą.

EŽIO NAMAI

Ramutė Skučaitė

Pušku - pušku,
Šniru - šniru —
Kur čia radus
Pulką vyrų,
Kad padėtų nešt lapus, —
Darbas rimtas ir skubus.

Pušku - pušku,
Šniru - šniru —
Tarp berželių,
Tarp viržynų
Aš baigiu statyt namus! —
Gal užeitumėt pas mus?

Pušku - pušku,
Šniru - šniru —
Paskubėkim —
Lapai byra!
Čia bus duknos, čia pūkai —
Ar padėsit man, vaikai?

DABAR TAI – JŪSŲ BROLIAI IR TĖVAI

Lapkričio 23-oji – Lietuvos karių diena

Šią dieną kartu su kariuomene švenčia ir visa tauta, kuri savo karių gerbė nuo senovės.

Lietuviai buvo ramūs, taikūs, draugiški ir vaišingi. Be galo mylėjo savo Tėvynę, dievus, senuosius papročius, gerbė tėvus ir senelius. Vertėsi lietuviai žemdirbyste, žvejyba, medžiokle.

Priešams pradėjus nuolat puldinėti Lietuvos žemes, lietuviai buvo priversti imtis ginklo, išmoko jį valdyti, tapo gerais kariais. Priešų skaičius jų negąsdino – jie stengėsi laimėti kovą smarkiu puolimu arba gudrumu. Taip dideliuose mūšiuose nugalėjo stiprias kariuomenes: 1236 m. prie Saulės – Kalavijuočių ordino, 1260 m. prie Durbės – Kryžiuočių ordino, 1362 m. prie Mėlynųjų vandenų – Aukso Ordos; 1410 m. Žalgirio lauke kartu su lenkų kariais galutinai sutriuškino Kryžiuočių ordiną, 1506 m. prie Klecko įveikė Krymo totorių, 1514 m. prie Oršos – Rusijos, 1605 m. prie Salaspilio – Švedijos, 1621 ir 1673 m. prie Chotimo kartu su lenkais – Turkijos, 1564 m. prie Ūlos – Rusijos kariuomenes ir laimėjo daug kitų mažesnių mūšių.

Nepavykus puolimui, didvyriškai žūdavo. Taip įvyko ginant 1336 m. Pilėnų pilį, 1362 m. – Kauno pilį.

1382 m. prie Jurbarko pirmą kartą sugriaudėjo lietuviškieji artilerijos pabūklai.

Per amžius Lietuva turėjo gabių karvedžių: kunigaikščius Margirį ir Vaidotą, Didžiuosius etmonus Konstantiną Ostrogiškį, Joną Karolį Katkevičių, Kristupą Radvilą II, Leoną Sapiegą, Kazimierą Pacą ir daugelį kitų.

Praradus valstybingumą ir prasidėjus 1794 m. sukilimui, lietuvių kariai didvyriškai kovėsi su Rusijos kariuomene gindami Vilnių ir Varšuvą. Bandėme atgauti savo laisvę 1831 ir 1863 m. sukilimuose. Tada lietuvis ūkininkas tapo kariu ir kovėsi su priešu.

1919-1920 m. jauna Lietuvos kariuomenė kovėsi su daug stipresniais priešais ir juos nugalėjo. Už Tėvynę paaukojo savo gyvybę eiliniai Povilas Lukšys, Pranas Eimutis, karininkas Antanas Juozapavičius ir daug kitų vyrų.

1940 m. Sovietų Sąjungai okupavus Lietuvą, jos gerai ginkluota ir paruošta kariuomenė buvo sunaikinta. Daug lietuvių karininkų ir kareivių su šeimomis išvežė į Sibirą, nemažai sušaudė. Krauju pasruvo Lietuva ir pokario metais. 1944-1954 m. apie 20 tūkstančių Lietuvos partizanų, tarp jų daug jaunimo, žuvo kovose su okupantais.

Šiandien Lietuva vėl laisva, ją saugo jauna Lietuvos kariuomenė. Joje tarnauja Jūsų broliai, kupini ryžto apginti Tėvynę nuo priešų.

Arvydas Pociūnas

LIETUVOS KAREIVIS BŪSIU

Koją paskui kitą koją
Keldamas aukštai žingsniuoju,
Žygio maršu marširuoju,
Kario rolę repetuoju,
Kiemo paukščiams raportuoju:
Viens, du, trys –
Būsiu Lietuvos karys...
Dešimt žingsnių sudėliojęs,
Aš sustoju, o sustojęs
Savo priesaiką kartoju.
Kad regėtų, kad girdėtų
Kiemo burblius pasipūtęs
Raudonbarzdis kalakutas,
Vištos baltos, juosvos, rudos
Ir giedorius kanapėtas,
Pentinuotas, skiauterėtas.
Šleivakojės trepsės – antys,
Žąsys, mėgstančios gagenti –
Ga ga ga!
Prisiminkime štai ką:
Jei draugausim – bus taika!
Aš – berniukas kol kas mažas,
Mano norai yra gražūs –
Noriu kuo greičiau užaugti,
Taiklų šautuvėlį gauti,
Kad galėčiau gint Tėvynę,
Kaip kovoj senoliai gynė...
Saugoti Tėvynės sienas
Su kitais kariais, ne vienas.
Joks grobikas pult nedrįs!
Koją kojon, viens, du, trys –
Būsiu didvyris karys!

Jonas Lapašinskas

Pūkuotukas eina į mokyklą!

— Pažiūrėk! Mike Pūkuotuk! – pasakė Kengūra vieną dieną.

— Štai ką rašo šis laikraštis!

Tikriausiai žinai, kad Mikė Pūkuotukas nemokėjo nė skaityti, nei rašyti, todėl jis neturėjo nė mažiausio supratimo, ką rašo Kengūros laikraštis. Iš tikrųjų, jis net

nežinojo, kad Kengūra turėjo laikraštį.

— Kur tu gavai šį laikraštį? – paklausė Mikė Pūkuotukas.

— Pelėda davė, – pasakė Kengūra.

— Ji sakė, kad aš turiu jį tau parodyti! Jame yra paskelbtas konkursas, o prizas bus didelis ašotis medaus!

— Kažką! – išsižiojo Mikė Pūkuotukas.

— Ašotis medaus? Tikras? Tu turi galvoje, kad jie jį kažkam atiduos?

— Taip, bet tu turi jį laimėti, – pasakė Kengūra.

— Tam, kad laimėtum, turi dalyvauti konkurse. O tam, kad galėtum dalyvauti konkurse, tu turi mokėti rašyti! Taigi, aš manau, kad jis tau netinka.

— Na, bet aš ketinu pabandyti, – pasakė Mikė Pūkuotukas ir nuskubėjo ieškoti popieriaus ir pieštuko. Jis pradėjo nuo raidės M, bet, o siaube, tai buvo toks sunkus darbas! Kai jis baigė raidę M, jis nebežinojo ką daryti toliau.

— Mmmm, – sumykė Kengūra. – Argi tu nežinai, kas eina po M?

— Mikė Pūkuotukas papurtė galvą. Jis iš tikrųjų nežinojo kaip rašomi žodžiai.

— Aš manau, kad tu turi nueiti pas Pelėdą. Paprašyk jos, kad išmokytų tave rašyti, jeigu tu nori laimėti šį konkursą, – pasakė Kengūra.

Taigi, kitą rytą Mikė Pūkuotukas, pasiėmęs lapą popieriaus ir pieštuką, išėjo pas Pelėdą. Mažiukas irgi išėjo su juo, nes galvojo, kad ir jam būtų neblogai išmokyti rašyti.

— Pelėda, mes abu norime išmokti rašyti, – pasakė Mikė Pūkuotukas.

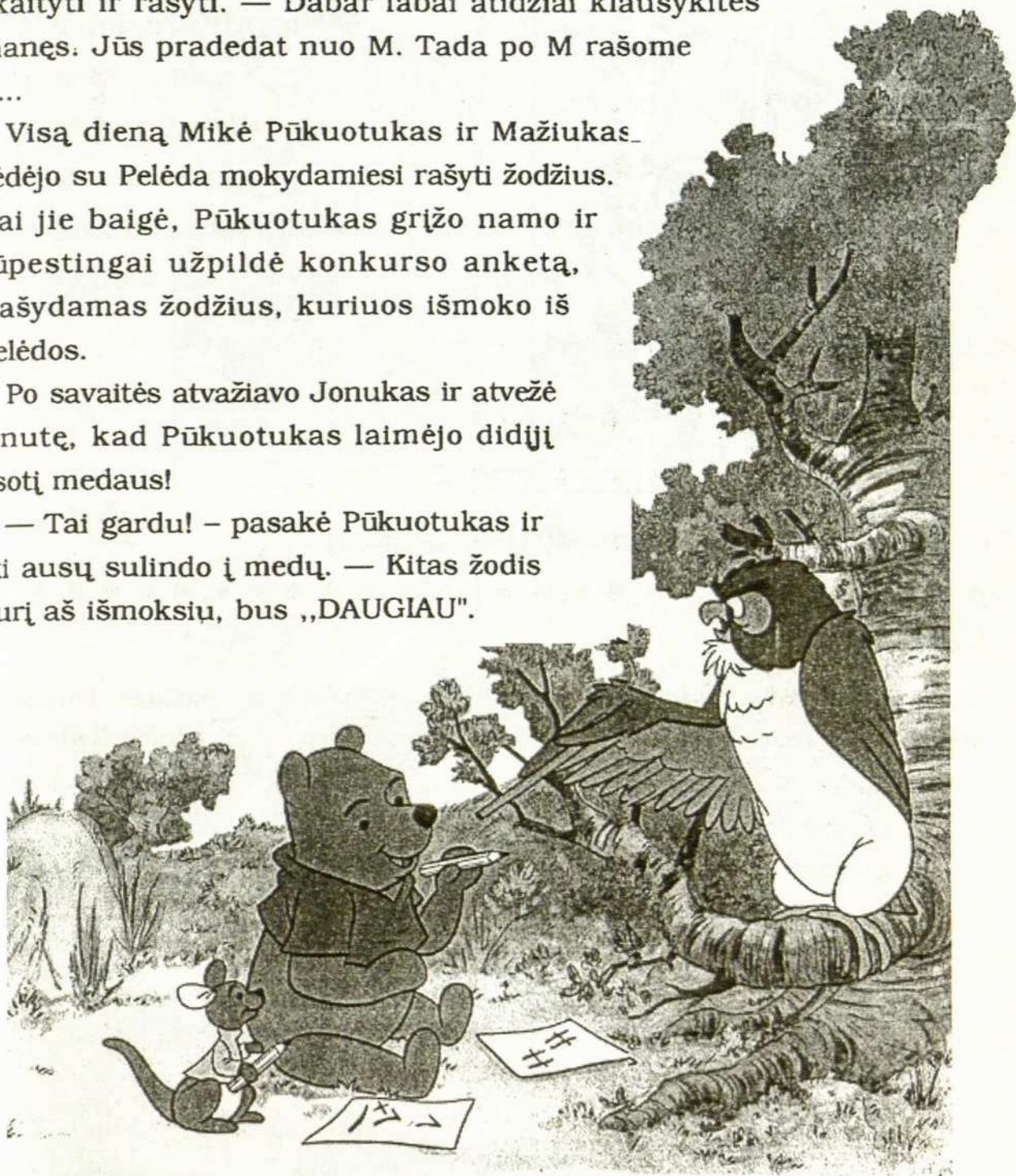
— Pirmas žodis, kurį aš noriu išmokti yra „MEDUS“!

— Prašau sėstis, – pasakė Pelėda, kuri labai gerai mokėjo skaityti ir rašyti. — Dabar labai atidžiai klausykitės manęs. Jūs pradėdat nuo M. Tada po M rašome E...

Visą dieną Mikė Pūkuotukas ir Mažiukas sėdėjo su Pelėda mokydami rašyti žodžius. Kai jie baigė, Pūkuotukas grįžo namo ir rūpestingai užpildė konkurso anketa, įrašydamas žodžius, kuriuos išmoko iš Pelėdos.

Po savaitės atvažiavo Jonukas ir atvežė žinutę, kad Pūkuotukas laimėjo didįjį asotį medaus!

— Tai gardu! – pasakė Pūkuotukas ir iki ausų sulindo į medų. — Kitas žodis kurį aš išmoksiu, bus „DAUGIAU“.

GALVOSŪKIAI

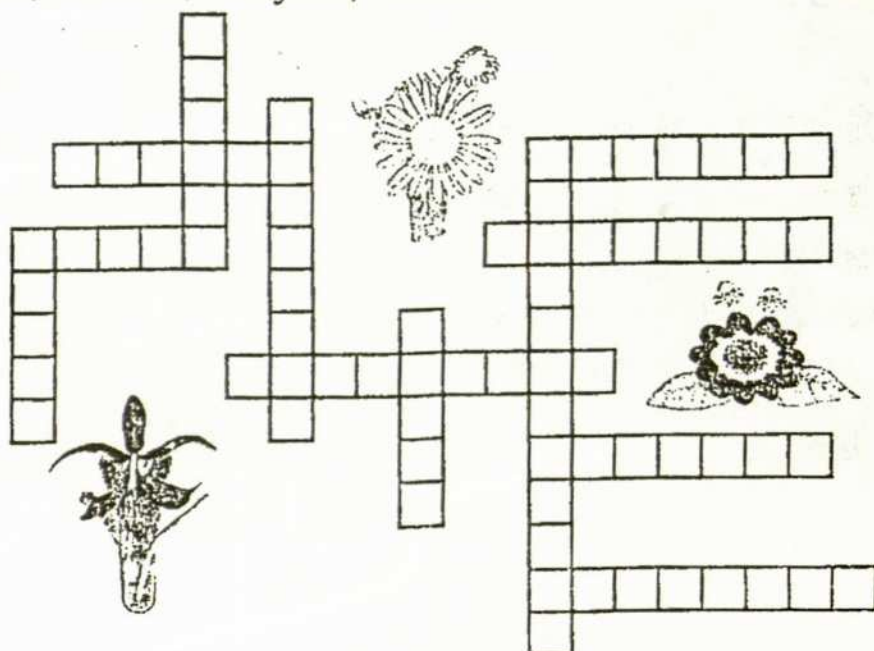

SURASK 10 SKIRTINGŲ

GĖLĖS

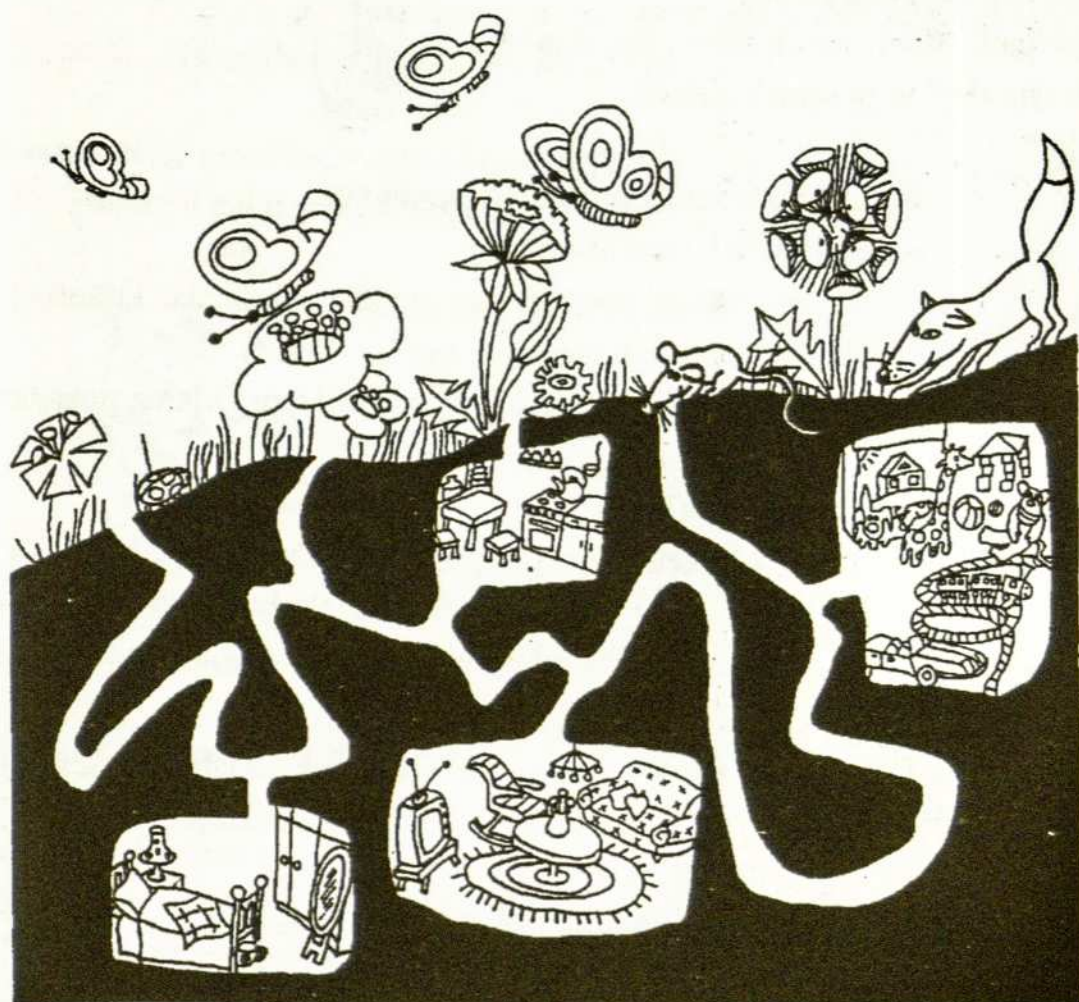
Įrašyk gėlių vardus: šalpusnis, tulpė, žibutė, pienė, plukė, našlaitė, katpėdė, kiauliapienė, narcizas, vėdrynas, ramunė.

Julija Radvilaitė

PELĖS NAMAI

Padėk pelei pabėgti nuo lapės.
Kiek kambarių turi pelė?
Ką ji juose veikia?
Kuri anga toliausiai nuo lapės?
Nuspalvink namus –
pelei bus linksmiau juose gyventi.
Suskaičiuok ir nuspalvink drugelius.

JUOKŲ MAIŠELIS

- Agnė, ar prisiuvai mano švarkelio sagą? – klausia Giedrius sesutę.
- Sagos neradau. Bet nesijaudink: aš užsiuvau kilpą.

• • •

- Pataisykite rodykles, – prašo Jonukas, tiesdamas laikrodininkui dvi didžiules sieninio laikrodžio rodykles.
- O kur laikrodis? – nustemba laikrodininkas.
- Ant sienos. Jis geras, tik rodyklės nesisuka.

• • •

Mažasis Petriukas sako vyresniajam broliui:

- Paprašyk mamos pinigų kinui.
- Paprašyk pats. Mama ne tik mano, bet ir tavo.
- Taip tai taip. Bet tu ją seniau pažįsti!

• • •

Sodininkas užtinka po kriaušę berniukštį.

- Ką čia veiki mano sode?
- Aš... aš... noriu sukabinti ant medžio nukritusias kriaušes!

• • •

Keturmetė Dalytė, pasilipusi ant kėdės, plėšo kalendoriaus lapus. Mama nustebusi klausia:

- Dalytė, ką tu čia dabar sugalvojai?
- Aš noriu, kad greičiau Naujieji metai ateitų, – pasiteisino Dalytė.

• • •

- Ar nori pažaisti su mano nauju šuniuku? – klausia Paulius Sauliaus.
- Jis atrodo piktas... Ar nekanda? – suabejoja Saulius.
- Nežinau, bet kaip tik būtų proga sužinoti!...

• • •

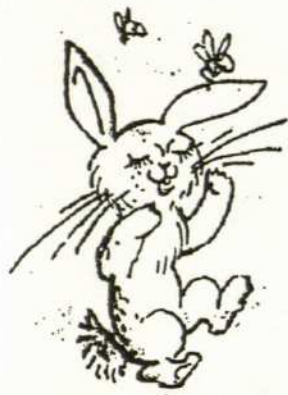
- Tėte, ar galiu šįvakar paimti tavo automobilį?
- O kam tau duotos kojos?
- Viena – stabdžio pedalui, kita – greičio.

Mokytojas mokiniui, neatlikusiam namų darbų:

- Stepuk, ar tėtis negalėjo tau padėti?
- Galėjo, bet nenorėjo. Po to, kai praėjusį kartą parašėte už namų darbus dvejetą, jis įsižeidė.

• • •

Bėga kiškis per mišką ir girdi – kažkas dejuoja. Apsižvalgęs pamato, kad tai meška, įkritusi į duobę. Na, galvoja kiškis, tokia proga tik kartą gyvenime pasitaiko. Prisirenka kankorėžių ir apmėto jais mešką. Apsisukęs eiti, dar sugrįžta ir vėl apmėto mešką šakom, kankorėžiais – viskuo, kas papuola. Nuėjęs šalin pagalvoja, kad dar per mažai pasilinksmino, ir vėl sugrįžta prie duobės, – o ji jau tuščia. Pajutęs ant peties meškos leteną, kiškis iš pradžių sustingsta, o paskui atsigręžia ir išsišiepęs sako meškai:

- O, tai tu... Nepatikėsi, bet aš atėjau atsiprašyti.

• • •

Senelis, atėjęs į svečius, stebisi savo vaikų nauja skalbimo mašina. Paskui sako:

- Na, jaunimui gal ir smagu, bet aš mieliau maudausi vonioje.

Mokytoja klausia pirmokėlių:

- Vaikai ar jums patinka namų darbai?

Martynas, supykęs jai atsako:

- Gera, kai jūs namie neturite, ką veikti...

• • •

- Ko jūs taip jaudinatės? Bijote mano klausimų? – bando raminti drebantį studentę profesorius.

- Ne, profesoriau. Aš bijau savo atsakymų...

• • •

Nusikaltėlio elgetos teisme klausia:

- Kodėl išmušėte senutei langą akmeniu, juk prieš tai ji davė jums bandelę.

- Tai buvo ne akmuo, tai buvo ta pati bandelė!

•
•
•

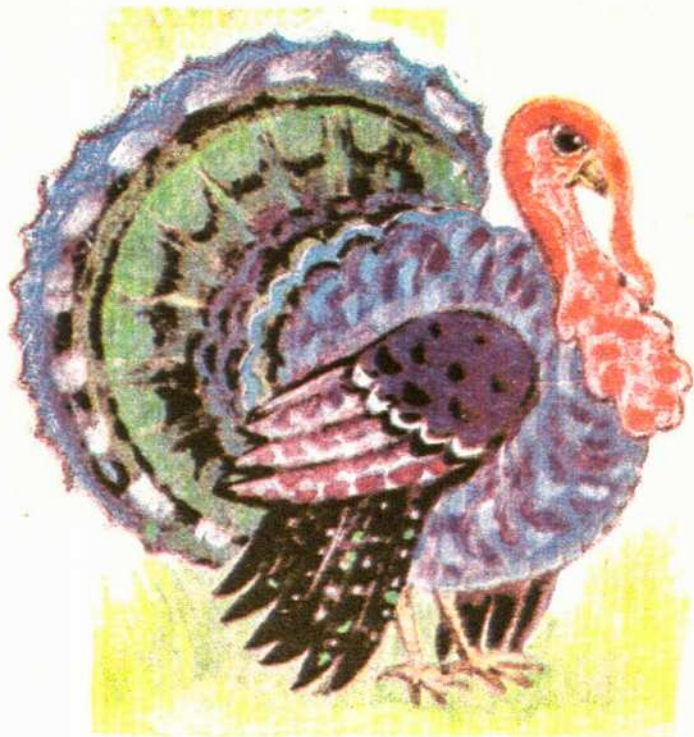

- Ar tu drąsus?

- Taip.

- Kodėl taip manai?

- Todėl, kad aš nebijau prisipažinti, kada bijau.

Martynas Vainilaitis

*Kalakutas! Kalakutas!
Kaip žarsteklis kaista kutas.
Kalakutas – ne gaidys.
Piktą šešką pabaidys.
Šuldu buldu! Šuldu buldu!
Kalakutas pabaidys.*

JAV LB Kultūros taryba su Lietuvių Fondo parama skelbia naujų prenumeratų vajų, kuris tęsis nuo rugsėjo mėn. iki šių metų pabaigos. Naujai užsiprenumeravę „Eglutę“ šiemis metams, gaus 5 dol. nuolaidą, kurią padengia Lietuvių Fondas.

Pasinaudokite šia proga ir užsakykite „Eglutę“ draugams šv. Kalėdų dovanai.

JAV LB Švietimo taryba dėkinga Lietuvių Fondui už spaudos platinimo pastangas.

„Eglutės“ redakcija

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Elenai Jasaitienei

už 15 dol. auką

Kęstučiui Miškiniui

už 100 dol. auką

Nomedai Šilgalienei

už 5 dol. auką

Romui Kuprienei

už 150 dol. auką, užsakant „Eglutę“
dešimt našlaičių Lietuvoje

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410